

influere paa Bidnets Troværdighed og den subjective Bedømmelse, hvortil den nærværende Lov overlader Alt, og altsaa maatte man begynde forfra og Alt beroe paa, hvad der under den nye Behandling kom frem. Man var ikke berettiget til at stole paa, hvad Indtryk disse foregaaende tidligere Forhandlinger havde gjort paa de øvrige Medlemmer i Retten, men det nye indtrædende Medlem maatte ved den nye Afhørelse af Personerne skaffe sig det Indtryk, han skulde lægge til Grund. Tilfældet er af en anden Natur end i Høiesteret, naar Nogle af dets Tilforordnede under en Sag, der varer flere Dage, ved Sygdom eller paa anden Maade blive forhindrede fra at møde i Retten, og der ikke bliver det fornødne Antal, og man altsaa maa begynde forfra, efterat en Sag maaffee næsten er tilendebragt. Jeg maa iøvrigt bemærke, at dette Tilfælde i Høiesteret er sjældent, fordi Retten bestaaer af et større Antal end de 9, der behøves til Sagens Paakjendelse, og man passer altid, at de Sager, der kunne ventes at vare flere Dage, begyndes med et større Antal end 9, med 10, 11 eller flere, og det er kun i yderste Nødstilfælde, at man begynder saadanne Sager med 9. Men jeg sætter, at det passerer i Høiesteret, at man maa begynde forfra, saa beroer Sagens Paakjendelse i Høiesteret ikke paa det subjective Indtryk, som Forhørene, foregaaede for Retten selv, have gjort, men paa de Beviser, der findes i Acterne. Høiesterets Procedure er vel mundtlig, forsaavidt Advocaterne procedere mundtligt, men Beviset ligger i Acterne, der ere passerede de foregaaende Retter, og naar en ny Tilforordnet træder til, maa han, ligesom de foregaaende, finde sine Dplysninger, hvorpaa han grunder sit Votum, i Acterne. Det er vistnok et fortrædeligt Tidspil, at man bliver nødt til at begynde Sagen paany, men det har dog ingenlunde saadanne Følger, som naar man begynder Sagen paany i Rigsretten, efter den Art af Rettergangsmaade, og navnlig Bevismidlernes Bedømmelse, som ere foreslaaede i det forelagte Lovudkast. Jeg har derfor troet, at det er mere praktisk, at man holdt sig til en Regel, der gik ud paa, at Retten kunde holdes med et mindre Antal end 16 Medlemmer, men dog

ikke mindre end 12, og jeg finder ikke, at det er grundlovsstridigt, eller at Sikkerheden derved vilde blive formindsket. Det har jo vist Meget for sig, at Antallet af Rettens Medlemmer giver en Garantie for Udfaldets Rigtighed, men det er dog noget ganske Relativt, og man maa dog, ved at anordne Rettergangsmaaden, ogsaa have for Øie, hvorledes den kunde blive forstyrret ved at gjøre saa store Fordringer. Det er ogsaa det, som i vore øvrige Rettergangslove er gjort, man tager til Tælle med et mindre Antal af Tilforordnede i Høiesteret og andre Tribunaler end det, som Retten er besat med, fordi det Modsatte vilde medføre mangfoldige praktiske Vanskeligheder. Det er ogsaa oplyst, at efter § 749 i Søkrigsartikelsbrevet af 29de Juli 1756 er det tilladt, at den combinerede Ret maa sættes med et mindre Antal, naar et saa stort Antal af Officerer ikke kan have, som behøves, for at Retten kan have den Fuldtallighed, som den egentlig skulde have, og jeg tror, at det Praktiske er, at den kan sættes med det mindre Antal. Naar den ærede Ordfører har paaberaabt sig dette Lovsted som Noget, der skulde støtte hans Paastand, maa jeg formene, at den ikke frembyder nogen Analogie for hans Mening, thi denne Paragraph hjemler ikke blot, at man kan hjælpe sig med et mindre Antal, hvor det ei er muligt at have det fulde, men man har af en Grund, som dog kunde afhjælpes, naar man vil gjøre den yderste Anstrengelse, bestemt, at Retten maa holdes med et mindre Antal. Naar den høitærede Ordfører har sagt, at 16 Mands moralske Overbeviisning i Tilfælde, hvor Alt skal beroe paa moralsk Overbeviisning, har mere Vægt end 12 Mands, maa jeg gjøre den Bemærkning, at man har ingenlunde 16 Mands sælles moralske Overbeviisning givet i Lovudkastet, da Dommen jo afgjøres med Pluralitet, og derfor 9 mod 7 kunne afgjøre det. Jeg skal ved denne Leilighed, uagtet jeg for nærværende Tid ikke skal yttre mig udførligere angaaende den Regel, som Udkastet indeholder med Hensyn til Beviset, bemærke, at man aldeles ikke kan paaberaabe sig her andre Landes Exempel, som have indført Juryer, paa, at der dømmes alene efter moralsk Indtryk af de for den samlede Ret afgivne Forklaringer.